

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ
ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟ ΕΡΕΥΝΩΝ ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΣΤΙΚΗΣ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΑΝΚΛΑΟΥΣ ΗΤΗΣ ΚΩΝΣΤ

ΙΔΡΥΤΗΣ : ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ : ΠΕΤΡΟΣ ΧΑΡΗΣ

ΤΟΜΟΣ ΤΕΣΣΑΡΑΚΟΣΤΟΣ ΕΝΑΤΟΣ

ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ - ΙΟΥΝΙΟΣ

1951

Ε.Υ.Α. της Κ.ρ.Π.
ΙΩΑΝΝΙΝΑ 2008

ΕΚΛΟΓΗ ΑΠΟ ΤΟ ΕΡΓΟ ΤΟΥ

ΑΠΟ ΤΑ "ΦΩΤΕΡΑ ΣΚΟΤΑΔΙΑ,,

Απ' τὸ δάσος βαθυὰ φλόγες χύθηκαν
Κι' ὄλα φεύγουν, γοργά, δειλιασμένα,
Φτερωτά, σερπειτὰ στὸ συνάρπαγμα
Μιᾶς ἀκράτητης κι' ἄγριας ὁρμῆς.

Καὶ τὰ δέντρα εἶπαν: « Μόνα στὸν ὄλεθρο
Θ' ἀπομείνωμ' ἐμεῖς σκλαβωμένα; »
Κ' οἱ φωλιές τῶν πουλιῶν ἀποκρίθησαν:
« Ὅχι μόνα· μαζί σας κ' ἐμεῖς! »

* * *

Ὅχι! τὰ ρόδα τὰ κλειστὰ δὲν εἶναι ρόδα ἀκόμα·
Εἶν' ἄνθος δίχως ὄνομα καὶ δίχως εὐωδιά·
Μοιάζουν ἀθῶο, ἀφίλητο καὶ παιδιακίσιο στόμα,
Ποὺ δὲν τὸ πότισε καῦμους ἀγάπης ἡ καρδιά.

Θέλω τὰ ρόδα ὀλόδροσα κ' εὐωδιαστὰ ἀνθισμένα,
Τὴν εὐλογία τῆς ὁμορφιάς στὸν κόσμον νὰ σκορποῦν:
Χεῖλη ἀνοιχτὰ ἀπ' τοὺς στεναγμούς κι' ἀπ' τὰ φιλιὰ καμένα,
Χεῖλη, ποὺ κι' ἂν σωπαίνουνε — τὸ λέν πὼς ἀγαποῦν.

* * *

Προσκυνήτρα ἐγὼ καὶ λάτρισσα,
Στῆς Ἀγάπης τ' ἀγιαστήρι
Ξέχειλο γιὰ σένα γέμισα
Τῆς Καρδιάς μου τὸ ποτήρι.

Μέσ' στὰ χέρια μου κρατῶντας το
Τὸ ποτήρι τὸ γεμᾶτο
Σ' τῶφερα, ὦ καλέ μου, κ' ἔτρεμα
Μὴ χυθῆ μιὰ στάλα κάτω.

Μά, πρὶν φτάσω, ἡ Μοῖρα μουδίζει
Τὴν ὥραία μου πίστη ψεύτρα,
Κι' ἀπ' τὸν ἴδιο δρόμο γύρισα
Ταπεινά, σκυφιά, σὰν κλέφτρα.

Καὶ τοῦ ποτηριοῦ τὸ ἀγίασμα,
Τῶρ' ἀνώφελο γιὰ μένα,
Τῶχουσα στὰ λησομοβότανα,
Ποὺ εἶδα γύρω μου ἀνθισμένα.

* * *

ΠΑΙΔΙΑΤΙΚΗ ΧΑΡΑ

Τί χαρά παιδιάτικη στὰ μάτια σου
Κι' ἄξαφνο ξεφώνημα στὰ χεῖλη
Γιὰ ἓνα κάποιο ἀπόρριμα τῆς θάλασσας :
Μιά μικρὴ χιβάδα, ἓνα κοχύλι.

Σκύψιμο, ξετέντωμα, ἀναμάλλισμα
Κι' ὄψη ξαναμμένη ἀπ' τὸν ἀγῶνα,
Καὶ στὴν ἄμμο γυμνωμένα γόνατα,
Καὶ βρεμένα χέρια ὡς τὸν ἀγκῶνα.

Κι' ὅπου εἶναι μακρότερα ἀπ' τὸ χέρι σου
Κι' ὅπου δὲν μπορείς νὰ τ' ἀποχτήσης
Γιὰ ἓνα τέτοιο θησαυρὸ ἀξετίμητο
Τάχα τί κι' ἂν στὰ νερὰ πατήσης !

Φτάνει νὰ γεμίσουν οἱ παλάμες σου
Μὲ τὰ κοῦφια ἐκεῖνα ἀπομεινάρια,
Ποῦ γιὰ σένα λάμπουν θαλασσόβροχτα
Σὰν κοράλια, σὰ μαργαριτάρια.

Καὶ θὰ λέω τὰ πλούτη σου κοιτάζοντας :
— ὦ ψυχὴ, παράξενα πλασμένη,
Τῆ ζήτησ τὴν εὐτυχία σι' ἀλόγιαστα
Κι' ἀπ' τὸ τίποτι εἶσαι εὐτυχισμένη !

«Θὰ βραδυάζη»

ΠΡΩΤΟΒΡΟΧΙΑ

Μὲ τὰ πρωτοβρόχια θᾶρθουν τὰ μηνύματα
Τοῦ Χειμῶνα : τὸ ποτάμι θὰ θολώσῃ,
Θὰ τριζοβολοῦν ξερά τὰ πλατανόφυλλα,
Θὰ κρυώσῃ ἡ νύχτα καὶ θὰ μεγαλώσῃ.

Θὰ δροσοσταλάζουν κόκκινα τὰ κούμαρα,
Κυκλαμιές θ' ἀνθοῦν στὸ χῶμα ταίρια-ταίρια,
Θὰ καπνίζουν σφαλιστὰ τὰ χωριατόσπιτα
Καὶ θ' ἀρχίσουν τὰ σπιτιάτικα νυχτέρια.

Θὰ σωπάσῃ ὁ τζίτζικας κ' ἐτοιμοτάξιδα
Γι' ἄλλων τόπων Ἔνοιξη, μακριὰ ἀπ' τὰ χιόνι
Βράδν βράδν ὡς τὰ μεσοῦρανα θὰ χύνωνται
Μαῦροι φτερωτοὶ σταυροὶ τὰ χελιδόνια.

ὦ χαρά μας ! τὸ Χειμῶνα θὰ προσμένωμε
Δίχως πάγους καὶ χιονιὲς νὰ φοβηθοῦμε :
Τῆς ζωῆς μας τὸ στεγνὸ ταξίδι κάναμε
Καὶ τὴν Ἔνοιξη ἄλλων τόπων δὲν ποθοῦμε.

«Θὰ βραδυάζη»

* * *

ΤΟΥ ΣΠΙΤΙΟΥ Η ΦΩΤΙΑ

Τὸ κρεμαστὸ λυχνάρι μας τρεμόφεγγο θὰ καίη
Καὶ στὴ γωνιά μας ἡ φωτιά, θὰ τραγουδῇ, θὰ λέη :

— Δὲν εἶμαι ἡ ἄσβυστη ἡ φωτιά, ποῦ πλάστρα καὶ χαλάστρα
Φτάνει ἀπ' τῆς γῆς τὰ τάρταρα στὰ μακρινώτερα ἄστρα
Μηδὲ ἡ φωτιά ἡ δρακόντισσα, ποῦ μὲ θεριά παλεύει,
Ποῦ φέγγει τὰ τριοκότεινα, τ' ἀσάλευτα σαλεύει
Δὲν εἶμαι ἡ ξωτικὴ φωτιά, ποῦ μὲ τὸ μάγο στόμα
Κάνει τὴν πέτρα σίδερο καὶ μάλαμα τὸ χῶμα.
Ἐγὼ εἶμαι τοῦ σπιτιοῦ ἡ φωτιά· παράγωνα ἀναμμένη,
Κοντόφλογη, λιγόφεγγη, σὲ στάχτη θρονιασμένη,
ΠΑίρνω ἀπ' τίς ρίζες τίς ξερὲς κι' ἀπ' τὰ κομμένα ξύλα
Τὸν ἥλιο ποῦ ἤπιαν τὰ κλαδιὰ τοῦ δάσους καὶ τὰ φύλλα
Καὶ τάζω μέσ' στῆς χειμωνιάς τίς παγωμένες ὄρες
Ὅρες ἀνθοστεφάνωτες κι' ὄρες πρασινοφόρες.

Τῆς μοναξιάς συντρόφισσα, τῆς εὐτυχίας φυλάχτρα,
Διόχνω μακρὰ ἀπ' τὴν πόρτα σας τοὺς ἴσκιους καὶ τὰ σκιάχτρα
Σκορπῶ ὀλογύρω ζεστασιὰ γλυκειὰ σὰ μάγνας χάρη
Κ' ἔχω μοναχοπαῖδι μου τὸ σπιτικὸ λυχνάρι.

«Θὰ βραδυάζη»

* * *

Ἡ ΧΟΡΕΥΤΡΑ

Καὶ τὸ πιὸ χαριτωμένο ξάφνιασμα :
 Στου̅ προφήτη Ἡλία τὸ πανηγύρι
 Μιὰ χορεύτρα θὰ πιαστῆ ξεθάσσει
 Τὸ χορὸ νὰ σύρη.

Χωριανὴ ἔν τῆ δείχνουν, νύφη ἢ νιόπαντρη, *Γιὰ τὸ πανηγύρι πρωτοφόρετα,*
 Τὰ στολίδια τῆς κ' ἢ φορεσιά τῆς, *Στὴν κασέλλα σφαλιομένα πάντα,*
 Θάναϊ σὶ χωριὸ πρωτόφαντῆ ἢ ὄψη τῆς *Θὰ μοσκοβολοῦν κυπαρισσόξυλο*
 Κ' ἢ κορμωσιασιά τῆς *Καὶ ξερὴ λεβάντα.*

Στὰ μαλλιά κορώνα τὰ βενέτικα
 Καὶ στὰ στήθη οἱ μαχμουτιέδες χῦμα·
 Τρίκλωνα βραχιόλια οἱ κοραλόπειρες
 Περαισιές σὲ νῆμα·

Κι' ὄλοι θὰ ρωτοῦν καὶ θ' ἀποκρίνονται :
 « — Ποιὰ εἶναι ; — Ἐγὼ δὲν τῆ ξανάειδα. »
 Κι' ἀπ' τὰ κάτασπρά τῆς χέρια κοίνοντας
 Θὰ τὴν ποῦν Νεράϊδα.

Μαρμαρογλυμμένο τὸ πονκάμισο·
 Τὸ σιγγοῦνι ἀσημοκουμπωμένο·
 Πλουμιστῆ ἢ ποδιά — καὶ τὸ ζουνάρι τῆς
 Χαμηλὰ ζωμένο.

Ξάφνω τῆ χορεύτρα τὴν ἀγνώριστη
 Στυλωμένη ἐμπρός μου θ' ἀντικρούσω
 Καὶ μέσ' στῶν ματιῶν τὸ πρῶτο θάμπωμα —
 Δὲ θὰ σὲ γνωρίσω.

«Θὰ βραδυάζη»

* * *

ΔΙΑΒΑΤΑΡΙΚΟ ΤΡΥΓΟΝΙ

Στ' ἀγρουσιτιάτικα περάσματα
 Διαβατάριχο τρυγόνι
 Κυνηγοῦ ματιὰ σημάδεψε
 Καὶ τὸ πληγώνει.

Κι' ἀνθισαν τὰ δέντρα, κ' ἔλυωσαν
 Στὶς βουνόκορφές τὰ χιόνια,
 Τὸν Ἀπρίλη πάλι ἐπέρασαν
 Τ' ἄλλα τρυγόνια . . .

Ἡ πληγὴ ἀλαφρὴ γιαιτρεύτηκε —
 Κι' ἀπ' τὰ δάση κι' ἀπ' τὴ χλόη
 Σὲ κλουβὶ στενὸ τὸ σφάλησαν,
 Σ' ἕνα κατῶι.

Ἀπὸ ποῦ τοῦ ἤρθε τὸ μήνυμα ;
 Σ' ἑνὸς καπηλιοῦ τὰ βάρθη
 Τ' ἀπριλιάτικα περάσματα
 Πῶς τᾶχει μάθει ;

Καπηλιοῦ στολίδι ἐγίνηκε.
 Στὴ ζωὴ τὴ σκλαβωμένη,
 Τὸ χειμῶνα ὄλο ὄνειρεύεται
 Κι' ὄλο προσμένει.

Καὶ μὲ μιᾶς ξυπνᾶ ἀπὸ τ' ὄνειρο
 Καὶ τινάζει τὰ φτερά του
 Καὶ ξεψύχησε ματώνοντας
 Τὰ σίδερά του.

«Κλειστά Βλέφαρα»

* * *

ΤΟ ΣΤΑΦΥΛΙ

Πολλὰ εἶναι τᾶνθη τοῦ Ἀπριλιοῦ, μὰ σὰν τὸ ρόδο οὔτ' ἕνα,
 Πολλοὶ τοῦ χρόνου εἶν' οἱ καρποί, σὰν τὸ σταφύλι οὔτ' ἕνας.
 Στ' ἀνθη τὸ ρόδο βασιλιάς καὶ στοὺς καρποὺς ἐσ' εἶσαι,
 Σταφύλι, τρισευγενικὸ τῆς γῆς βασιλοπαίδι.

Ἄλλοι καρποὶ ἔχουν μιὰ θωριά καὶ σὺ πολυθωριάζεις :
 Ἄπ' τὴ μαυρίλα τῆς ἐλιάς στήν κρυσταλλένια ἀσπράδα,
 Κι' ἀπ' τὴ χλωμάδα τοῦ κεριοῦ στοῦ κεραιοῦ τὴ φλόγα.
 Μικρὸ εἶτε μεγάλωρογο καὶ τραγανὸ ἢ ἀφροῦτο,
 Σὰν ἀκροδάχτυλο μακρὸν καὶ στρογγυλὸ σὰ μάτι,
 Καὶ καρπερὸ ἀπ' τὸν Ἀηλιᾶ κι' ὡς τοῦ Χριστοῦ τὴ Γέννα,
 Τὸ μωσκοστάφυλο ἢ ἀρχὴ καὶ τὸ σιρίκι τέλος —
 Πότε σ' ἀμπέλι κρούβεται καὶ προσκυνᾷς τὸ χῶμα,
 Πότε ψηλὰ στήν κορβατιά κρέμεσαι σὰν καντήλι.
 Ἐσ' εἶσαι ὁ πόθος τῶν πουλιῶν, τῶν ἀγριμιῶν λαχτάρα·
 Νυχτοπατούσα ἢ ἀλεπού για σὲ τὰ ὀρνίθια ἀφήνει,
 Κ' ἢ σφήκα ἀπ' τὴ γλυκάδα σου κυλιέται λιγωμένη.
 Δίνεις τὴ σάρκα ζωντανὸ κι' διὰν πεθάνης τὸ αἷμα,
 Κ' εἶναι για σένα μακελλιοῦ σφαγὴ τὸ πατητήρι.

«Κλειστὰ Βλέφαρα»

* * *

Ρ Ο Δ Α

Εἶπε :

Πάνω ἀπ' τὴν αὐλόπορτα
 Ρόδα κάτασπρα ἀνθισμένα.
 Κι' ἀπὸ τότε πὸν πρωτάνθισαν
 Πόσα χρόνια περασμένα . . .

Κάποια μέρα τῆς αὐλόπορτας
 Τὸ κατώφλι εἶχε πατήση
 Νιὸς τραγουδιστής.— Ταξίδευε
 Καὶ ἤρθε ν' ἀποχαιρετήση.

Ἔχε γειά ! στερονοτραγούδησε
 Φεύγοντας για χώρα ξένη
 Κι' ἄφησεν ἀπαρηγόρητη
 Τὴν Ἀγάπη του κλεισμένη.

Κι' ἀπὸ τότε στήν αὐλόπορτα
 Ρόδα ἀνθίζουν — χρόνια, χρόνια —
 Ρόδα ἀνθίζουν μὲ τὸ λιοκάμα,
 Ρόδα ἀνθίζουν μὲ τὰ χιόνια.

Σὰν τὸ πέρασμα τὸ ἀμόλυντο
 Τοῦ παντοτινὰ φευγάτου,
 Σὰν τὸν πόνο τὸν ἀπάρθενο,
 Πὸν ἄφησε τὸ πέρασμά του,

Κάτασπρα τὰ ρόδα κρέμονται
 Στὴν αὐλόπορτα ἀνθισμένα . . .
 Κι' ἀπὸ τότε πὸν πρωτάνθισαν
 Πόσα χρόνια περασμένα !

«Εἶπε»

* * *

ΧΩΜΑ ΕΛΛΗΝΙΚΟ

Τώρα πὸν θὰ φύγω καὶ θὰ πάω σιὰ ξένα
 καὶ θὰ ζοῦμε μῆνες, χρόνους χωρισμένοι,
 ἄφισε νὰ πάρω κάτι κι' ἀπὸ σένα,
 γαλανὴ πατρίδα, πολυαγαπημένη·
 ἄφησε μαζί μου φυλαχτὸ νὰ πάρω
 για τὴν κάθε λύπη, κάθε τι κακό,
 φυλαχτὸ ἀπ' ἀρωώστια, φυλαχτὸ ἀπὸ χάρο,
 μόνο λίγο χῶμα, χῶμα ἑλληνικό.

Χῶμα δροσισμένο μὲ νυχτιᾶς ἀγέρι,
 χῶμα βαφτισμένο μὲ βροχὴ τοῦ Μάη,
 χῶμα μυρισμένο ἀπ' τὸ καλοκαίρι,
 χῶμα εὐλογημένο, χῶμα πὸν γεννάει
 μόνο μὲ τῆς Πούλιας τὴν οὐράνια χάρη,
 μόνο μὲ τοῦ ἡλιοῦ τὰ θεομα φιλιά
 τὸ μωσχᾶτο κλῆμα, τὸ ξανθὸ σιτάρι,
 τὴ χλωρὴ τὴ δάφνη, τὴν πικρὴν ἐλιά.

Χῶμα τιμημένο, πῶχον ἀνασκάψει
 για νὰ θεμελιώσουν ἕναν Παρθενῶνα,
 χῶμα δοξασμένο, πῶχον ροδοβάψει
 αἵματα σιὸ Σούλι καὶ σιὸ Μαραθῶνα·

χῶμα πῶχει θάψει λείψαν' ἁγιασμένα
 ἀπ' τὸ Μεσολόγγι κι' ἀπὸ τὰ Ψαρά,
 χῶμα πού θὰ φέρῃ στὸν μικρὸν ἐμένα
 θάρορος, περηφάνια, δόξα καὶ χαρά.

Θὲ νὰ σὲ κρεμάσω φυλαχτὸ σιὰ στήθια
 κι' ὅταν ἡ καρδιά μου φυλαχτὸ σὲ βάλει
 ἀπὸ σὲ θὰ παίρῃ δύναμη, βοήθεια,
 μὴν τὴν ξεπλανέσουν ἄλλα, ξένα, κάλλη.

Ἡ δική σου χάρη θὰ μὲ δυναμώῃ,
 κι' ὅπου κι' ἂν γυρίσω, κι' ὅπου κι' ἂν σταθῶ,
 σὺ θὲ νὰ μοῦ δίγῃς μιὰ λαχιάρα μόνη,
 πότε σὴν Ἑλλάδα πίσω θὲ ναοθῶ.

Κι' ἂν τὸ ριζικό μου — ἔρημο καὶ μαῦρο —
 μοῦγραψε νὰ φύγω καὶ νὰ μὴ γυρίσω,
 τὸ στερονὸ συχώριο εἰς ἐσένα θάβρω,
 τὸ στερονὸ φιλή μου θὲ νὰ σοῦ χαρίσω.

Ἔτσι, κι' ἂν σὲ ξένα χῶματα πεθάνω,
 καὶ τὸ ξένο μνημα θάναι πιὸ γλυκὸ
 σὰ θαφτεῖς μαζί μου, σὴν καρδιά μου ἀπάνω,
 χῶμα ἀγαπημένο, χῶμα ἑλληνικό!

«Ἀμάραντα»

* * *

ΔΙΧΩΣ ΓΕΡΑΤΙΑ

Ἐβδομήντα χρόνια
 δίχως γερατιά:
 σιὰ μαλλιά του χιόνια,
 σὴν καρδιά φωτιά.

Ὅταν δὲν ψαρεύῃ,
 κυριακή, γιορτή,
 σὴν ταβέρονα ρεύει:
 τὰβλι καὶ χαρτί.

Μὲ τὸ κέρονα-κέρονα,
 δὸς του καὶ πιοιά,
 βγαίνει ἀπ' τὴν ταβέρονα
 καὶ παραπατᾶ.

Σύθαμπα γυρίζει
 ξένες γειτονιὲς
 καὶ καλησπερίζει
 μοναχὰ τὶς νιές.

Κόκκινο λουλούδι
 στὸ δεξί του ἀντὶ
 κι' ὄλο ἓνα τραγούδι
 τὸν Ξενιτευτῆ.

«Ἐρχομαι γιὰ λίγο,
 νιὸς ξενιτευτῆς,
 κι' ἂν δὲ θῆς νὰ φύγω,
 νὰ μὲ παντροευτῆς.

»Ἐβγα βράδι βράδι,
 στάσου σὴ γωνιά,
 κι' ἄμα ἰδῶ σημάδι
 σιέλνω προξενιά».

Ἄργοπευπατάρης,
 στέκει πὸ καὶ πὸν
 — «Ξέρα! — Θὰ τρακάρης!
 — Ἄραξε, παππού!

Βοίσκει λίγη φτέρη
 καὶ κοιμᾶται ἐκεῖ.
 Τὴν ἀυγὴ ξεφτέρει
 πάει σὴν ψαοική.

Ἐβδομήντα χρόνια
 δίχως γερατιά
 σιὰ μαλλιά του χιόνια,
 σὴν καρδιά φωτιά.

«Φευγάτα Χελιδόνια»

* * *

ΣΤΟΝ ΠΟΛΙΤΗ

Ξεπλανεμένοι ἀπ' τὰ καμπύσια πλάτια
σὲ σμίξαμε. — Ἡ ἀντροίγια σου μορφή,
τὰ δυὸ βαθιά, μεγάλα, μαύρα μάτια,
γεμᾶτα κάποια δύναμη κορυφή,

μᾶς ἔσυραν σι' ἄγνωστα μονοπάτια,
ποῦ ἀνέβαινες, θωροῶντας στήν κορυφή
μέ πόθο τῶν Νεοαἰδῶν τὰ παλάτια, —
σὲ σμίξαμε σὰ νιώτεροι ἄδελφοί.

Μάγος, προφήτης, ὁδηγός μας, — ὅμως
ἀπ' τῆ ζωῆ μακρύτερος ὁ δρόμος,
κι' ἄξαφνα σιάθηκες μεσοδρομῖς.

Τιμὴ καὶ δόξα πῶς ὁ Πρῶτος ἦσουν!
Ἀκολουθῶντας ἄλλοι θὰ πατήσουν
ὅπου δὲ φτάσαμε μαζί σου ἐμεῖς.

«Φευγάτα Χελιδόνια»

ΜΠΕΤΟΒΕΝ

Καθὼς Ἐκεῖνος — ἀποστέργοντας
τῆς Τέχνης πρόσκαιρα στεφάνια,
γυμνό, ἀστεφάνωτο τὸ μέτωπο
κράτα ψηλὰ μὲ περηφάνεια.

Καθὼς Ἐκεῖνος — θεογέννητη
τὴν Τέχνη στήν ψυχὴ σου κλεῖσ' τη
καὶ γίνου προσκυνήτρα, λάτρισα
σιτῆς Τέχνης τὴν ὠραία Πίστη.

Καθὼς Ἐκεῖνος — ἔχε νόμο σου
τὰ λόγια τὰ τραγουδημένα:
πῶς τῆς χαρᾶς τὰ ρόδα κόβοντα
μόνο μὲ χέρια ματωμένα.

«Φευγάτα Χελιδόνια»

* * *

ΑΠΟΚΡΙΣΗ ΣΤΟΝ ΠΑΛΑΜΑ

... Πῶς ἄλλιῶς
γὰ σέ πῶ; ὁ συνοδοιπόρος,
χαῖρε ...

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ

Συνοδοιπόροι ναί, μαζί κινήσαμε
σιτῆς Τέχνης τὸ γλυκοξημέρωμα ὅμως,
μέ τοῦ καιροῦ τὸ πέρασμα, χαράχτηκε
τοῦ καθενός μας χωριστὸς ὁ δρόμος.

Ἐσὺ τὸ Ὠραῖο μέσ' σιὰ μεγάλα ζήτησες
κ' ἐγὼ σιὰ ταπεινά κι' ἀπορριμένα,
καὶ δούλεψες τὸ μπροῦντιζο καὶ τὸ μάρμαρο
κι' ἄφησες τὸν πηλὸ τῆς γῆς σὲ μένα.

Στις ἀλπικὲς χιονοκορφές ἀνέβηκες
καὶ σιάθηκα σιτῆς λιόφωτες ραχοῦλες,
ἀρχόντισσες καὶ ρήγισσες οἱ Μοῦσες σου
κ' ἐμένα ψαρποῦλες καὶ βισκοῦλες.

Ἐσὺ σιτῆς δάφνης τ' ἀκροκλώναρα ἄπλωσες
κ' ἐγὼ σὲ κάθε χόρτο καὶ βοτάνι
στεφάνι ἔχεις φορέση ἀπὸ δαφνόφυλλα —
λίγο θυμάρι τοῦ βοννοῦ μοῦ φτάνει.

«Φευγάτα Χελιδόνια»

Ο ΚΑΛΟΓΙΑΝΝΟΣ

Χειμῶνιασε καὶ φεύγουν τὰ πουλιά,
Γοργὸς ὁ γερανὸς τὰ πελαγῶνει.
Ἡ φλύαρη χελιδονοφωλιά
Χορτάριασε παντέρημη καὶ μόνη,

Τοῦ σπίνου χάθηκ' ἡ γλυκειὰ λαλιά,
Φοβήθηκε ὁ μελισσοουργὸς τὸ χιόνι
Κ' ἡ σουσουράδα σιτῆς ἀκρογιαλιά
Δὲν τρέχει, δὲν πηδᾷ, δὲν καμαρώνει.

Σ' τῆς λυγαριᾶς τ' ὀλόξερο κλαδί,
Τοῦ φθινοπώρου φτωχικὸ παιδί,
Ὁ Καλογιάννος πρόσχαρος προβάλλει

Μὲ λόγια σιγαλὰ καὶ ταπεινά,
Μικρὸς προφήτης φτερωτός, μηνᾶ
Τὴν ἀνοιξὴ ποῦ θὰ γυρίσῃ πάλι.

«Γαλήνη»

